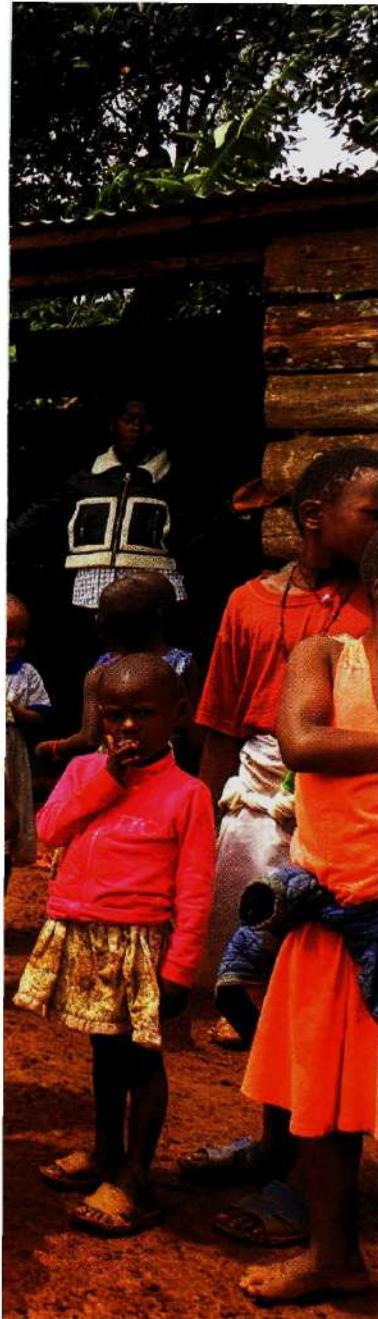

СЪРЦЕТО МИ БИЕ ЗА АФРИКА

Финансистът Даниел Делибашев зарязва материалния свят заради истинските усмишки на децата от Гана и Уганда, а те му се отблагодаряват с български хора и песни, които „взривиха“ интернет, стигнаха чак до „Гласът на България“

Д-р инж. Гинка Стоева, снимки Даниел Делибашев и архив

Hякога, някъде там, в малкото селце Црънча, скътано в полите на Родопите,

едно момче гледа филми за робството и страданията на цветнокожите в Африка. Съжетът дълбоко гокосва чувствителната му душа. През тийнейджърските години видяното поражда в него неутолимото желание един ден да помогне на тези онеправдани хора. То расте с всеки досег до тъжната им музика, до драматичните сцени в изкуството, с всеки миг на съпреживяване на чуждата мъка. „Защото никой не заслужава път без изход; посърнали надежди; угаснал пламък в очите; сълзи, пълни с болка и отчаяние“, мисли си то.

Непреодолим копнеж

Постепенно копнежът се превърща в желание един ден да им помогне. След десетилетия настъпва моментът, в който юношеската мечта се превръща в мисия на живота му. Момчето се казва Даниел Делибашев. Едва ли името му щеше да означава нещо за хората, които не го познават, ако той не беше последвал мечтата си. Узнахме за него, когато публичното пространство бе „взривено“ от видеа, в които децата на Уганда играеха български

хора и прочувствено пееха песни на нашия език. Беше толкова вълнуващо!

Смисълът на живота

Но как се случи това? След успешната кариера на дипломиран бакалавър по финанси в УНСС и магистър по банков менеджмънт от НБУ Даниел стига до категоричното решение да отиде доброволец в Африка. Въпреки че е натрупал достатъчно средства от заплата и инвестиции, за да преживее нещата, за които е мечтал – екзотични екскурзии, скок с парашут, бънджи и пр., продължава да си задава въпросите: „Това ли е смисълът на живота ми? Това ли е, за което съм роден?!“. Но животът си тече в работа, отговорности към семейство, разочарования от близки и приятели, на които помага финансово, а после те го отбягват, новини за корупционни схеми и измами, скъпи хора си отиват в отвъдното с несъбуднати мечти... Така идва момент, в който изкрисализиралата вътрешна потребност да си истински полезен среща възможността. За Дани това е 2016 година. Зад него са постиженията и огорченията, пред него – предизвикателството, за което казва: „Това е стремежът, който отвежда човек от оживените и модерни градове до безкрайните пустини, до непро-

гледните джунгли, до докосващи небето Върхове. Достигайки до Върховния екстаз, който облага всеки приключенец, дръзнал да прекрачи дори собствените си ограничения".

Покоряващият поглед

Даниел Делибашев започва усилено да търси организация, чрез която да замине за Африка. В интернет попада случайно на снимка с малко момченце, чийто поглед и изражение мигновено го

привличат толкова силно, че си казва: „Рано или късно аз ще бъда човекът, когото някое дете в Африка ще гледа по подобен начин!“. „Тази снимка продължава да ме пленява и днес и да ми напомня за мига, в който реално ме обзе това желание. Исках да видя тази усмивка с очите си!“, споделя той.

Действително, след месеци преглеждане, умуване и прехвърляне на много варианти най-сетне, на 16 февруари 2017 г., пристига одобрително писмо покана от SCI – международна организация, с която си партнира CVS България. На 21 март Даниел от-

пътува като доброволец в Гана, в сиропиталище с училище, наречено „Тринити хоум Академи“, сред малкото селце Туту, близо до столицата Акра.

Тотална мизерия

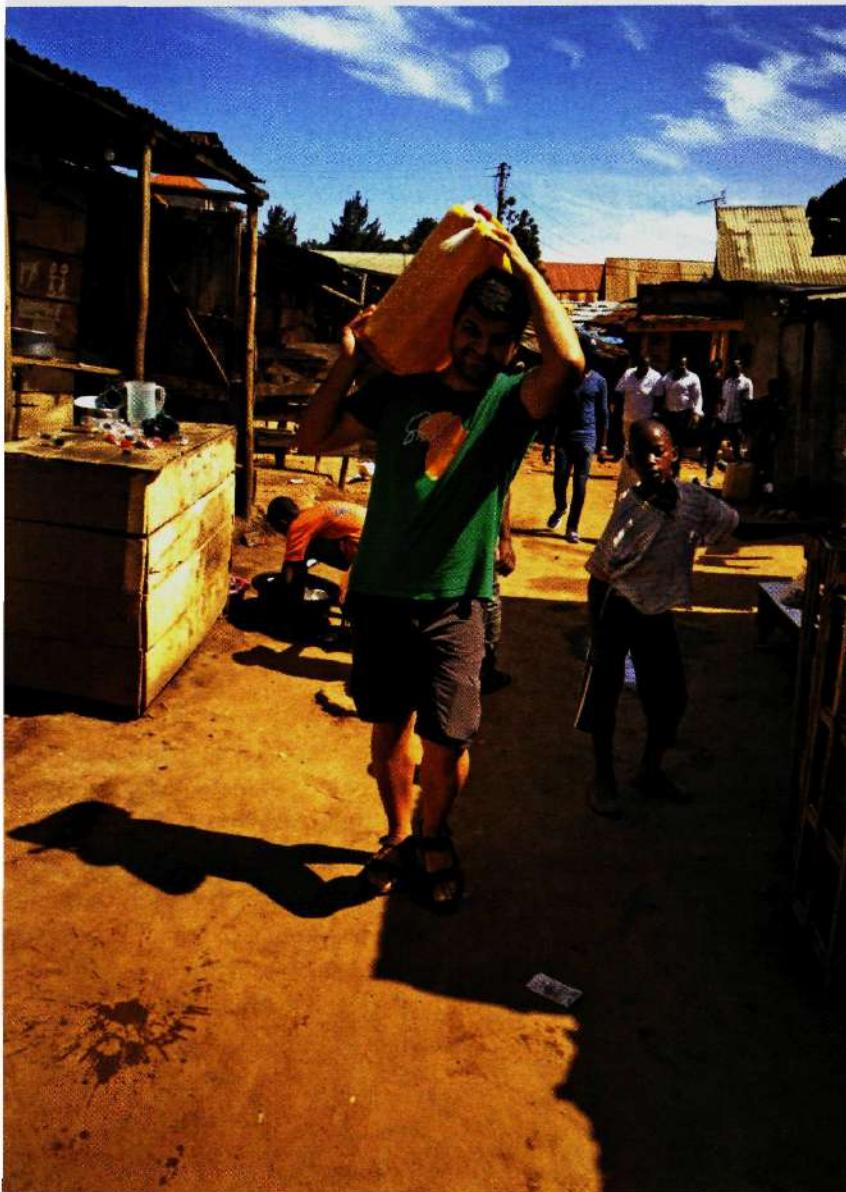
От софийския мартенски струг Даниел попада в един непознат свят на афска жега от 40-ина градуса, прахоляк, сблъсък с бюрократията и тотална мизерия. „Всяка една трудност ми показваше и ме караше да благодаря

”

Никой не заслужава път без изход, посърнали надежди, угаснал пламък в очите, сълзи, пълни с болка и отчаяние

къде и как живея. Не съм и предполагал колко пъти още щях да го правя“, спомня си доброволецът. Пред погледа му се нижат паянтови бараки, често без прозорци и врати, полуголи хора, спящи по улицата, гущери, селища, напомнящи катунни, без „екстри“ като водопровод, канализация, булеварди, ток и интернет...

На мястото с помпозното название „Тринити хоум Академи“ го очакват с трепет изстрашали, осиротели деца. „Още в мига, в който видях искрящите им очи и широки усмивки, осъзнах, че освен доста мъка тук с охота видях и безоблачно щастие. Това беше една от причините, поради които се запътих толкова надалеч от родината – за да видя дали все още съществува радост, която не се обуславя от материални блага, от роднински или приятелски връзки, която не е плод на условия и очаквания, а чиста, истинска, открита и емоционална, неконтролируема на моменти.“

“

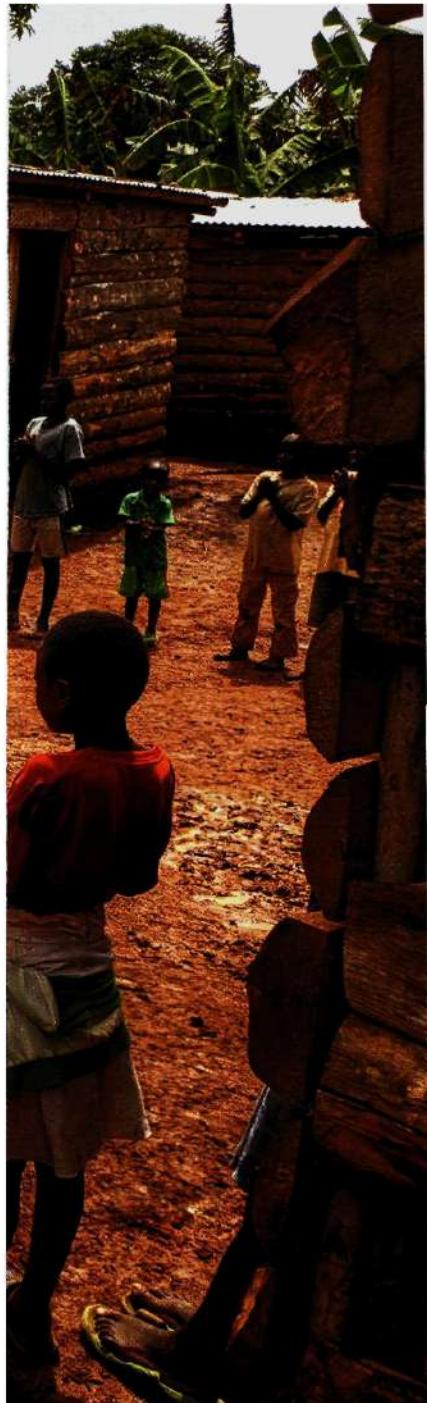
Тези деца,
които нямаха
почти нищо,
в същото
време имаха
всичко. Имаха
много повече
от нас

Имаме целия свят в ръцете си

Денят започва преди изгревът – слънце, около 4 сутринта. Децата на Възраст от 3 до 14 години, без изключение, стават и работят като части от „добре смазана и работеща машина“ за миене, носене на Бога от Варели, храна, дрехи, готовене, пране и всякакви останали дейности. „Бях не просто изумен, направо не можех да повяр-

вам на какво ставам свидетел!“, споделя Даниел. „Това беше като кошер с пчелички, където всяка една знае и върши задължението си, и то по перфектен начин.“

Въпреки недоимъкъ и нищетата тук се случва нещо много различно от цивилизования свят. В 8,00 ч. децата спират физическия труд и се строят по класове за ментална и духовна работа. Всяка сутрин някой от преподавателите изнася кратка лекция за смисъла на живота, за доброто и

лошото, за радостта и тъгата, за благодарността, за мечтите, които трябва да следват, и пр. „Тук Всеки ден децата се молеха и благодаряха – за слънцето, кое то грее и топли; за дъжда, който напоява земята и я прави благодатна; за близките, които имат; за грижите, които получават; за въздуха, който дишат; за здравето, което ги крепи; за образованието, до което имат достъп; за покрива над главите им; за храната и грехите и всичко друго, за

което се сетят. Не благодаряха за телефони, компютри, нови рокли, детски колички, кукли, играчки. Не само защото ги нямаха, а защото знаеха, че не са нещо наистина смислено и значимо.“

Те гледат на живота по различен начин и пеят We've got the whole world in our hands („Имаме целия свят в ръцете си“). „Тези деца, които нямаха почти нищо, в същото време имаха всичко. Имаха много повече от нас. Имаха такава свобода, каквато имат

само хората, които не робуват на материалния свят“, казва Даниел, след като е споделил техния бит и преживявания.

Вкусът на Богата

В Гана, където децата все пак имат Бога, те нямат реална представа за животворната течност. На това място Богата основно се изломпва и вкарва

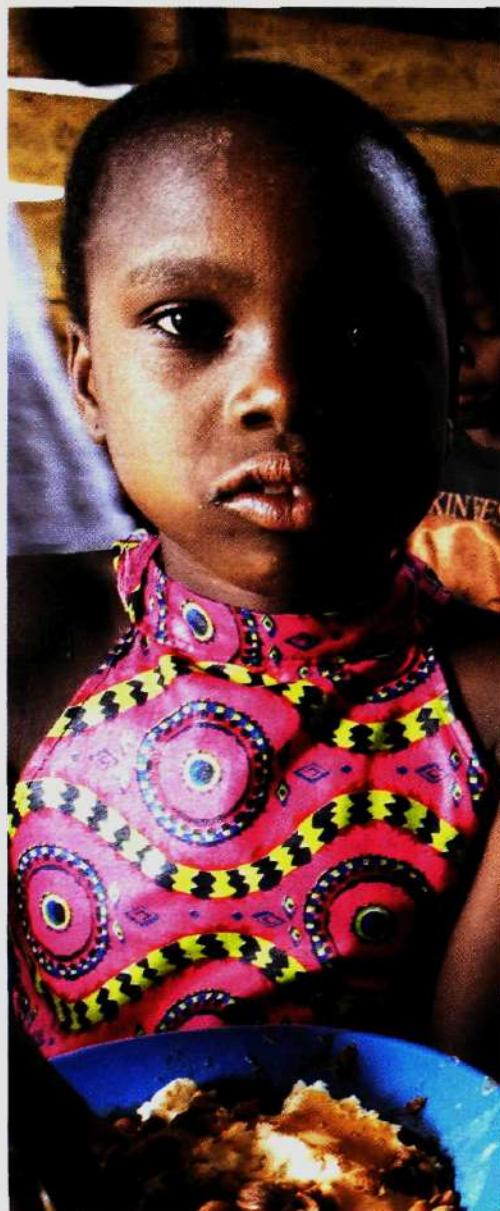
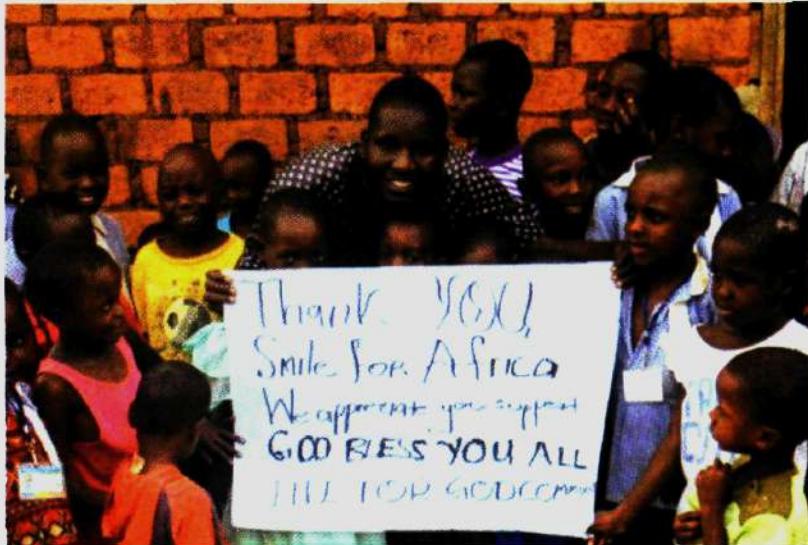
В голям резервоар, от който се разпределя по варели и се пренася на ръка с Всевъзможни съдове. Даниел е шокиран, когато на теста по химия с въпрос: „Годната Вода за пие не има/няма: цвят, мириз, вкус“, почти всичките му ученици отбелязват като отговор – ИМА, а някои маркират всички посочени качества. „Не можех да повярвам, че мислеха по подобен начин, но и как да е другояче, като тяхното ежедневие им даваше отговорите, които бяха посочили“, размишлява учителят. Богата тука е осъдна и мръсна.

Сълзите на Годуин

Даниел полага много усилия, за да помогне – преподава в училището, купува храна, дрехи, маркуч, за да не носят Вода, посвещава им цялото си време. Децата все по-вече се привързват към него, наричайки го Uncle Dan (Чичо Дан). „В много от моментите давах, макар и без да го желая, напразни надежди на едни деца и разочарование на други. Имах ли право?“, питам се той, съхранил завинаги спомена за 3-годишния Годуин. В един от последните дни от прес-

тоя в Туту Дан си играе с него. Момченцето, седнало с гръб върху крака му, се забавлява и смеет от сърце, докато В един миг застива неподвижно и безмълвно. „Виждах не само тъжното изражение на лицето му, а и как сълзички започваха да се стичат от очите му. „Годуини, какво се е случило?“, запитах недоумявашо. „Искам да отмуга при близките си.“

Годуин няма живи родители. Само роднини. Чичо Дан започва да го успокоява: „Годуин, ти си голямо и смело момче, почти мъж. Трябва да се държиш като такъв и да не плачеш като малко бебе, каквото

не си. Нали?“. Даниел обаче разбира, че детето не плаче за роднините си, а заради него, защото му казва: I'll go your home! (Ще дойда в твоя дом!). „Осъзнах нещо, което спря сърцето ми – промълвява Даниел. – Аз трябваше да си тръгна скоро и да оставя това хлапе тука!“

Но гаренията и личните спестявания привършват, а първоначалният ентузиазъм започва да среща тревогата и безсилието: „Имаше трудни моменти без средство, без яснота какво и как да направя, защо да не се махна?! Това е бреме, което е тежко да се носи постоянно. Едно е да га-

риш пари, друго – когато виждаш как разчитат на теб деца, гладни от няколко дни... Какво ще стане с тях, когато си тръгна?“. След месец престой доброволецът отпътува, търдно решен да се завърне, за да преъвърне сълзите на Годуин в усмишка.

Усмишка за Африка

В България Даниел основава фондация „Усмишка за Африка“. Нейната цел е да подпомогне децата в най-голяма нужда –

”

Имаше трудни моменти без средство, без яснота какво и как да направя, защо да не се махна?!

там, където те са в най-голям риск и лишения. „От една страна, им дарявам своята усмишка, от друга – в отговор получавам стотици, гори хиляди такива“, убеден е той.

След две години Годунин отново е в прегръдките му, децата лукуват! За кратко. След две седмици Чicho Дан се отправя към сиропиталище в Уганда. Там положението е повече от тежко – в задушна стая от 9 квадратни метра 30 момчета спят на земята, скучени едно върху друго. Сградата на сиропиталището е в окайно състояние. „Закупихме земята, на която имаше училище, и го обновихме. Молбата на хората беше да изградим детска градина, защото децата пътуваха 4 часа на ден“, разказва Даниел.

Благодарение на подкрепата, която фондацията получава от дарения, и най-вече от американска компания в IT сектора с представителство в София, която събира над 100 000 долара от свои служители, Даниел изпълнява желанието на местните. Там Вече има детска градина и училище до 7-и клас. „Следва-

щото, което ще се стремим да построим, са спални за над 100 деца, за да приютим сираци и някои ученици, които не живеят близо до училището“, заявява самоотверженият доброволец.

За половин час – Дунавско хоро!

През октомври миналата година доброволческа организация решава да изненада своя благодетел с изпълнение на българско хоро. Даниел е трогнат до сълзи: „Това е техният начин да изразят благодарността си, да привлекат внимание. Когато пристигнах, коленичиха пред мен в знак на уважение. Щастие е да откриеш своето щастие в това на другите“.

Желанието на африканските деца да научат повече за България, за нашите ритми и култура е огромно. Даниел казва: „Аз не съм хореограф, не пя добре. Моят принос е, че откривам стъпки, гледам видеа. Те много бързо запомнят всичко. За половин час заиграха Дунавското хоро! С лекота изпълниха и сложни нашечки хора. Бях удивен! Всичко, което хората са видели в интернет, е плод на въображението на децата от клиповете. С песните им помагам толкова, доколкото обяснявам текста на английски – какво значи, по какъв повод се пее, поправям произношението им. Останалото е тяхно постижение“.

Taka се стига до участието на момиче от Уганда в „България търси талант“. Песента на 16-годишната Сумая завладява публиката и журито с въздържението четири „Да“. Ангелско, чисто звучене на безупречен български език, придружено от

сложна и атрактивна хореография! Това, което остава зад кадър, са изнурителните репетиции на танцьорите, които репетират по 6-8 часа дневно и повече, до разраняване на ходилата, защото нямат обувки. Певицата Сумая, с тегло под 40 кг, през последните няколко седмици е влизала два пъти в болница поради лоша храна

„

Желанието на африканските деца да научат повече за България, за нашите ритми и култура е огромно

или недояждане. Талантите от Африка обаче правят уникално представяне от любов към Даниел и България.

С усми^вка правим света по-добър!

„Най-добрият начин да направим света по-добър е, когато

го стоплим с любовта, не материално. Да достигнеш до емоционално пробуждане на радостта в някого, е най-истинската и чиста форма на щастие! – Възклика Даниел и продължава: – В момента повече неща ме свързват с Африка, отколкото с България, и аз намирам повече смисъл да съм тук, защото съм по-полезен, значим и обичан.“

**МОЖЕТЕ ДА СТАНЕТЕ
СЪПРИЧАСТНИ КЪМ
МИСИЯТА НА ДАНИЕЛ, КАТО
ОТДЕЛИТЕ СРЕДСТВА ЗА
ФОНДАЦИЯ
„УСМИВКА ЗА АФРИКА“**

smileforafrica.eu и
facebook.com/SmileForAfrica.eu/

